

Sygn. akt V CSK 254/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku J. G. i X. Y.

przy uczestnictwie I. J. i A. J.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt VI Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestników postępowania kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawcy uzasadnili żądanie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania istnieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy czynności administracyjno-techniczne podejmowane w ramach postępowania uwłaszczeniowego prowadzonego na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych mają znaczenie dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości w rozumieniu art. 153 k.c., a także oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej ze względu na wydanie zaskarżonego postanowienia z naruszeniem art. 153 i 341 k.c.

Żądanie to nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa, a wskazana przez wnioskodawców kwestia nie jest zagadnieniem tego rodzaju. Podnosząc tę kwestię wnioskodawcy zakładają, że akty własności ziemi potwierdziły stan prawny istniejący w dniu 4 listopada 1971 r. – dacie wejścia w życie ustawy z 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych. Zgodnie jednak z utrwaloną linią orzecznictwa, akt własności ziemi stwierdza w sposób wiążący jedynie samo nabycie z mocy prawa własności nieruchomości, natomiast nie jest wiążący w zakresie dotyczącym powierzchni i granic nabytej nieruchomości, w związku z czym granice takiej nieruchomości są ustalane samodzielnie w postępowaniu rozgraniczeniowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 11/12 i cytowane w nim orzecznictwo).

Nie jest w sprawie także spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, a także T. Ereciński, w: T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 242 i 243). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanych w skardze przepisów art. 153 i 431 k.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 7 pkt 2 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).